

CIUTATS DE FUM

CAPÍTOL 1

L'androide que no podia dormir

Feia dies que es repetia exactament el mateix somni. O potser mesos. Era difícil saber-ho amb exactitud.

Aquí el temps passava tan a poc a poc que en perdies la noció. I ella ni tan sols recordava haver somiat res de diferent en la vida.

No sabia si era del tot normal que en un mateix somni es repetís un cop i un altre, però no s'atrevia a demanar-ho ningú. Al capdavant, ella no hauria de tenir la funció de somiar. Era una androide i se suposava que els androides no pensaven per ells mateixos, no tenien imaginació. Els somnis formaven part de la imaginació.

De vegades, es preguntava si els altres androides somiaven, com ella, o pensaven tant en..., bé, en tot. No els ho preguntaria mai per por, però volia pensar que sí que ho feien.

Allà em trobava jo, acabant d'agafar armes de la base, mentre sentia crits a la llunyania, sabia que un era per a mi; llavors em vaig afanyar i vaig sortir corrent. La llum del sol era especialment engegadora en aquell moment, o potser era el foc que consumia els gratacels que en algun moment van ser els més moderns de la ciutat. Sigil·losament, em desplaço de pressa per un atzucac dels pocs que encara són transitables, amb els trossos de ferralla calada per terra, tolls de sang seca decorant les parets que ja s'han tornat típics d'aquesta ciutat en ruïnes. Però, d'un segon a l'altre, em pregunto com va passar això i com és que vaig arribar aquí? I és que ja he estat aquí abans potser? És una estranya sensació.

Sento gent a uns metres de distància cridant i barallant-se, quan de sobte escolto uns passos apropant-se a mi. Tot passa tan de pressa que només sento un crit intel·ligible. Sense temps a reaccionar, rebo un cop al cap i sento curtcircuits i descàrregues elèctriques per tot el meu cos.

Pensava que no tornaria a passar!

Em llevo espantada, gairebé sanglotant, amb la respiració alterada; Definitivament estaria suant si en fos capaç. No té cap sentit, porto tenint el mateix somni tant de temps que ja ni hauria de sorprendre'm, tot i que cada vegada que em llevo és com si mai hagués tingut aquest somni. Sempre canvia alguna cosa, ja sigui el carrer per on camino, el temps que hi sóc o la forma en què em desperto.

Ja no importa, no puc donar-hi més voltes. Miro l'hora que dona el meu rellotge: 6:58, l'alarma sona en dos minuts, comença la meva rutina diària. Em preparo per aixecar-me, em vesteixo i em recullo el cabell en una cua, l'únic estil de cabell permès pels androïdes femenins. També faig el meu llit, el model més petit, amb un matalàs dur i un llençol blanc com qualsevol altre, a una habitació petita amb parets blanques lluints, que també l'he de netejar cada dia. Amb tot això fet, he d'estar a la sala de registre a les 7:05, amb tots els altres. Una vegada fet el registre, cada androïde ha d'anar a la seva tasca. En el meu cas, fer una tasca domèstica, ajudant a una persona, en el meu cas el meu creador, (un home gran, amable, amb ulleres i el cabell despentinat, gairebé gris, sempre amb uns ulls ben oberts i un petit somriure), amb les tasques de casa i altres projectes.

De vegades em qüestiono la vida dels altres androïdes, la majoria es queden al centre, ajudant en treballs mecànics i fent tasques de càrrega, si és que cap humà els reclama per ajudar a casa seva. Ningú no s'ha queixat mai, però si fos jo, crec que en algun moment em sentiria trista o avorrida. És incorrecte sentir-me així? Vull dir, és el propòsit amb què ens van crear, aleshores per què m'ho pregunto? De vegades crec que estic malmesa, que tinc un error. Hauria de conformar-me amb la meva feina, però és difícil quan el meu creador i ocupador em cuida tan bé, com si fos part de la seva família.

Quan ell arriba, m'acomio dels superiors i el saludo:

–Bon dia, senyor Walter, estic al seu servei.– Li dic.

–Bon dia, 54, ja pots venir amb mi.– Em respon.– Avui serà un dia intens. Et sents preparada?

–Per descomptat, com sempre, donaré el cent per cent de mi, senyor.

–Doncs som-hi! Joan, marxem.– Li diu al guàrdia, mentre desbloqueja la porta principal amb la seva targeta de seguretat.:

Pugem al cotxe, un model de feia un parell d'anys, amb els llums de neó a les rodes lluints. Li dona un parell d'ordres amb el reconeixement de veu i anem a molta velocitat. En qüestió de minuts, ja hem recorregut centenars de quilòmetres i estem a la zona sud de la gran ciutat, sense haver produït el més mínim soroll ni residu.

Quan arribem a casa, ell va a fer les seves feines, mentre que jo, faig les tasques domèstiques que, mentre tornarem a casa, el senyor Walter em va assignar. Com de costum començo netejant tota la pols acumulada als increïbles mobles antics, que resten des de l'època del seu rebesavi. Un cop impecables, escombro el parquet que compren gairebé tota la casa exceptuant cuina i lavabo, que en comptes d'escombrar, ho frego. He de dir que em fascina la casa d'en senyor Walter, sembla un petit museu com els d'abans, però més acollidor. Quan tot queda net, acostumo a tenir una estona de temps lliure abans de fer el dinar, si és que en Walter no requereix la meva ajuda en algun dels seus invents, o bé aparells elèctrics espatllats. Com és el cas d'avui:

–Liv! –Em crida des del vestíbul.–S’ha fos el llum que enlluerna gairebé tota l’entrada.–Em diu un cop arribo on és ell.

–Vaig a buscar la bombeta de recanvi que vam comprar l’altre dia.

Mentre soc a les golfes buscant la bombeta que vam comprar a la ferreteria de la cantonada, em fixo en totes les creacions que posseeix en aquell petit i fosc taller. Hi ha de tot, des de petits robots que fan petites funcions de companyia per a humans, fins a grans andròides igual, o més complexos que jo. És realment increïble.

–L’he trobada! –Crido jo mentre baixo l’escaleta que connecta les golfes amb el segon pis.

Amb un tres i no res, ja torna a lluir el rebedor ample de la casa, i jo, sóc a la cuina preparant el brou de pollastre que avui dinarà en Walter.

Les tardes, les acostumem a passar fora de casa, comprant queviures o bé algun caprici puntualment. A vegades en Walter es troba cansat o sense gaire energia, cosa que és normal a la seva edat, i per tant gaudim de tardes veient documentals, xerrant o jugant a jocs de taula.

Un cop es fa fosc, preparo alguna peça de fruita per sopar i havent acabat, em porta fins al centre on hi he d’estar a les nou del vespre.

–Bona nit, Walter, descansi.

–Igualment 54, bona nit.–Em diu amb la finestra del cotxe baixada i camino cap a l’entrada del centre, on m’esperen els superiors per anar a la meva habitació.

M’estiren al llit, em connecten i comença la rutina de nou, com un horari infinit.

...

–Correu, que venen!

–Ajupiu-vos que ens disparen!

Se senten tota mena de crits que reflecteixen un greu patiment i dolor en aquells que els canten. Passes de gent arrasant la via més transitada de la ciutat, com una allau de neu que cada cop s’apropa més a mi. Sorolls d’explosions que omplen les orelles d’aquells que en tenen, o en el cas dels andròides, els audiòfons que tenim connectats al sistema operatiu.

Jo, tremolant, em dispenso a agafar armes de la base...

CAPÍTOL 2

Havent agafat una metralladora i un bat, em dispo a sortir seguint al meu company fora del nostre refugi, i visualitzo el caos que hi ha fora, tot ple de flames i crits de gent furiosa, sorolls de l'electricitat i els curtcircuits dels meus col·legues, acompanyat del soroll d'ossos fallint-se del bàndol contrari. Per tot això és pel que vaig, he de parar tota aquesta bogeria, encara que hagi d'empapar-me les mans de sang dels de més amunt, o destruir fins al meu últim cable.

Acompanyo als que van davant meu, però no aconsegueixo veure'ls bé, tot es veu tan borrós que gairebé no els reconec. Tot i així, sento que tinc el deure de protegir-los. Pel que m'avanço, veig unes persones venint contra nosaltres amb armes. Amagats a una cantonada, els passos s'apropen cada vegada més, fins que veiem una ombra, i els altres androïdes surten a per ells. Jo, atemorida, em quedo atordida, sense saber què fer, i entre aquell munt de crits i cops em dispo a sortir amb el meu bat per ajudar als meus. Quan vaig a lluitar amb una de les persones, una noia de cabell fosc i curt, ulls color avellana i amb una jaqueta de verda, és disparada per un dels meus companys al pit.

La pobra noia s'atura, just quan anava a buscar-la, i em mira per un segon, sento la seva mirada fixa a la cara i l'únic que veig és una sensació de terror extrem. Què hem fet? Però què he fet? Per què està passant tot això? No se suposa que ningú no havia de morir! Se suposa que vam ser creats per protegir les persones, els nostres brillants creadors, i tot i així, acabàvem de disparar a una pobra noia que ara està sense vida al terra, embolicada per un toll de la seva pròpia sang, sense ningú que plori la seva pèrdua. De tota manera, qui som? Per què sóc aquí? Això no hauria d'estar passant, tinc tant pànic i estic tan espantada... Tot es veu tan malament que sento com si els meus sistemes s'estiguessin apagant, sobreescalfats, i... començo a sentir descàrregues elèctriques i curtcircuits per tot el meu cos, i d'un segon a un altre, caic a terra desplomada. Pensava que no tornaria a passar!

Sento un ambient tranquil; Intento obrir els ulls i em cega un moment la llum del sol, tan brillant i el cel tan clar. Sento alegria. Intento moure els dits i noto un llençol suau. Estic ficada en un llit tan còmode que... no sé de qui és. Però quan miro al voltant, veig les parets decorades de fusta i fotografies de persones que no reconec, però semblen de una família. Miro al meu costat i hi ha un escriptori amb llibretes i una vella màquina d'escriure, amb una fotografia emmarcada del senyor Walter i una dona. Semblen feliços. És la primera vegada que veig al senyor Walter amb un somriure tan sincer. Sóc a la seva habitació! Però no sé que faig aquí, normalment el senyor no em permet entrar, i l'última cosa que recordo és anar a dormir i...

El senyor Walter entra a l'habitació d'un moment a l'altre i em desfaig de tot aquests pensaments. En veure'm se sobressalta i em diu amb joia:

—Liv! Finalment! Per fi has despertat! Em vas donar un ensurt enorme. Vas estar inconscient per més de dos dies...

—Què? Com diu senyor? Això és impossible, recordo perfectament que vaig anar a dormir després d'acabar les meves tasques diàries, i recordo que abans de preparar el sopar em vas demanar que busqui una bombeta de recanvi, oi?

–Sí Liv... això va ser fa dos dies. L'endemà em vaig espantar molt quan et vaig recollir i no reaccionaves, per la qual cosa et vaig portar a casa meva i vaig intentar de tot: reiniciar els teus sistemes, canviar la teva targeta de memòria, però res no funcionava, llavors et vaig deixar descansar al meu llit, per veure si servia d'alguna cosa. Sembla que ha funcionat oi?

–Senyor... però per què no em va deixar al centre llavors? –dic confusa

–Liv... hi ha coses que a vegades és millor amagar.

–Què vols dir?

–Recorda, per als teus comandants tu només ets 54, una dels milers andròides de tasques domèstiques, i res més. Si s'assabentessin de les teves capacitats humanes, de les teves emocions, o de què estiguis tenint mals funcionaments... podrien arribar a matar-te.

–Però per què? Per què farien això? No té cap sentit! Els andròides ho fem tot pels humans, és molt desgavellat que senti estimació cap a ells tal com ho senten ells entre ells?

–Ho sento molt...

–És que no ho entenc!

–Liv, tu saps que jo t'estimo com a part de la meva família, tranquil·litza't

–Llavors per què no ho entén la resta de la gent? És que sóc l'única que té aquesta consciència... aquests sentiments?

El senyor Walter s'atura a pensar i desvia la mirada abans de dir finalment:

–Això no ho sap ningú. L'únic que sé és que ets molt especial per mi i no vull perdre't –diu amb tranquil·litat i un lleu somriure forçat.

–Potser tens raó, o potser sóc una falla, i sóc una amenaça pels humans. L'última nit que recordo, quan m'en vaig anar a dormir...crec que vaig tenir un somni, un somni que sempre es repeteix, però... aquesta vegada no va ser el mateix. Vaig veure més andròides, que semblaven anar amb mi, semblaven fer el que volien, tenir voluntat pròpia, és possible que hagi més andròides així, o m'ho vaig inventar? Després ens vam trobar amb unes persones i vam lluitar. Recordo que vam disparar a una noia, a un ésser humà. Per quina raó faríem una cosa així?! Sembla impossible, els andròides mai podrien fer alguna cosa així a una persona. Ha d'haver estat un somni absurd, no creus?

El senyor es queda pensatiu assegut sobre el llit, confús i nerviós, mentre intenta processar tot això.

–Senyor Walter, no sé què fer, no entenc quina falla tinc.

Crec que l'he deixat bocabadat. Li he explicat coses que no tenen cap sentit i me'n penedeixo, no sé per què ho vaig fer, crec que no podia amagar-ho més i necessitava expressar-me amb algú, amb l'única persona en què confio. Però crec que l'he espantat.

–Entenc si creus que sóc un monstre, crec que és veritat.

Però d'un segon a l'altre em mira i decideix parlar:

–Liv, crec que no t'he dit tota la veritat. No, no ets una falla i no ets diferent de la resta d'andròides. Tot això és culpa meva. Quan vaig anar a la fàbrica fa quatre anys a firmar per contractar a un androide domèstic i et vaig veure, no va ser només sort que t'escollís.

Fa una pausa per agafar aire i es prepara per seguir.

–Fa crec que uns vint anys vaig tenir una dona, i una família. –diu mentre mira cap al costat a l'escriptori, on està la fotografia de la seva família. Començo a comprendre, allà hi apareix ell, la seva dona, una noia de cabell arrissat curt i ulls foscos, i una noia que sembla adolescent, amb un gran somriure, ha de ser la seva filla.

–Érem molt feliços durant aquella època, però en pocs anys, va venir el mal temps, la gran crisi. La tecnologia estava molt desenvolupada, tant que es van crear els primers andròides amb una diversitat immensa de funcions, que fins i tot, hi havia andròides assignats a treballar pels humans, amb una intel·ligència artificial que poques persones tenen. Deixant de banda poder pensar, o sentir.

»Tot va continuar molt ràpid, fins a arribar al punt on es van fundar grans empreses que controlaven el monopoli en aquells temps, on es dedicaven a fer còpies de la ment de l'ésser humà, i les traslladaven al disc dur dels andròides. Era tot molt difícil de creure, al·lucinant, però funcionava. El seu principal objectiu era fer un pas endavant en la tecnologia, poder econòmic, i utilitzar aquells robots tan poderosos per un benefici que no només comprenia l'ajuda, sinó el començament del què seria la nova generació inhumana, els andròides.

»L'evolució era rapidíssima, en pocs mesos van començar a sortir al mercat andròides amb capacitats de pensar per si mateixos. Fins i tot, jo, la meua filla i la meua dona, ens vam fer una còpia per tenir els nostres propis andròides. Pensaven, actuaven, inclús somiaven com humans. Però com era d'esperar, es va descontrolar. Era una cosa tan innovadora i ràpida, que ni tan sols els que els van crear, van saber controlar-los.

–Però com que no van saber controlar-los? Què va passar?

–Els andròides amb capacitats, van reaccionar a l'esclavitud que estaven sotmesos per part dels humans, amb la intenció de revolucionar-se. Imagina si van arribar a ser tan intel·ligents, que van ser capaços de reaccionar davant d'aquesta situació, i encara millor, de donar-se compte del que estava passant. Tot això va provocar el que va ser l'inici de la guerra més dura que l'humà, ha viscut mai.

»Per molt que hi hagués una guerra entre aquestes dues espècies, nosaltres i les nostres còpies ens manteníem units, com eren capaços de sentir, es van posar del nostre costat a causa dels nostres bons actes i tractes envers ells. Ens vam amagar durant mesos tancats al soterrani de casa, sense gaires provisions per nosaltres poder menjar.

»El 15 d'abril d'aquell any, uns andròides van trobar el nostre refugi, posant fi a la vida de la meua dona i la meua filla, emportant-se com a presoners el meu androide, i el de la meua dona. Per sort, jo i l'androide de la meua filla, vam sobreviure amagats a aquell trist i inoblidable dia. També a la guerra. I si, tu ets ella, l'únic androide restant amb capacitats que hi ha al món, sense contar els teus companys sense memòria que ronden esclavitzats per els humans.

Em vaig quedar parada, sense paraules durant uns dos minuts, pensativa i assimilant el que en Walter, acabava de dir-me. La seva veu va interrompre el meu estat de xoc amb unes paraules que encara vaig poder assimilar menys.

–No hi ha temps, l'organització s'ha adonat que fa molts dies que no tornes i venen a inspeccionar i interrogar-me. Has d'actuar completament com robot, res de moviments estranys, digues el menys possible i segueix les meves ordres.

Sento com colpegen la porta...

CAPÍTOL 3

Sento com colpegen a la porta dos homes molt alts, fornits, amb l'uniforme de l'empresa i un maletí que dins té els portàtils de revisió, és a dir, el que utilitzen quan han de revisar els nostres sistemes sense les grans màquines i escàners que no es poden transportar. Un d'ells està mig calb i l'altre té un bigoti. El senyor Walter s'afanya a obrir la porta, havent amagat totes les eines que tenia per sobre i em diu que m'assegui i em quedi quieta, sense moure cap.

Quan obre la porta els senyor ja estaven intentant entrar, i diu el de bigoti:

–Senyor Josep Walter! Hem vingut aquí enviats per l'Organització de Robòtica Governamental, perquè un dels nostres androïdes, 54, no s'ha presentat en més de 24 hores pel control. Serà millor que ens deixi inspeccionar tot i entregui a l'androïde.

Jo em quedo quieta asseguda a una cadira de l'escriptori mirant des de lluny, i en Walter es prepara per dir-lis:

–Senyor, entenc el que feu i he d'explicar-vos el que ha passat. L'androïde 54 va tenir un error tècnic als seus sistemes després d'entrebançar-se amb unes eines que havia deixat al sol. Va ser culpa meua, i només va ser un problema extern, però em vaig encarregar de revisar els sistemes de 54 jo mateix, i per això vaig trigar tant. Demano disculpes, sé que no està permès, però no volia perdre més dies laborals de 54 anant a deixar-la a la fàbrica per un inconvenient tan lleu. Els seus sistemes es troben en perfecte estat.

–De totes maneres volem veure a l'androïde. Mostreu-nos on el té i deixeu emportar-nos el perquè igualment necessitem fer-lo una revisió. –Diu l'altre.

Així Walter els guia fins a l'escriptori on jo sóc asseguda, i només romanc immòbil. Els dos homes em veuen i actuo en estat neutral. Sento com desactiven els meus sistemes operatius i l'últim que veig és la cara nerviosa i espantada del meu ocupador, com si s'haguessin endut a la seva filla. Podia ser veritat tot això que m'havia dit?

Quan vaig obrir els ulls novament, em trobava a la fàbrica, en un lloc que no reconeixia. Era una sala, com un taller, com el del senyor Walter, però molt més avançat! Hi havia ordinadors i màquines enormes que mai no havia vist. Sentia molt interès per veure-ho tot, però... estava lligada, no físicament, sinó connectada a un ordinador que limitava les meves ordres pròpies, i no em podia moure. Quan vaig adonar-me'n, hi havia un home enrere meu amb un uniforme, i estava revisant tot el que sortia a l'ordinador. La seva expressió va canviar totalment, estava espantat del que veia. Va córrer cap a fora de la sala i el vaig escoltar cridant a uns superiors. Ho sabien, finalment es van adonar que tenien un androïde fora del codi. La informació s'estenia ràpidament per tot el lloc, i vaig sentir a algú venint... pensava que seria el meu final.

–Liv! –em va cridar Walter. S'havia colat a les instal·lacions mentre que tots

entraven en pànic— Corre! Has de venir amb mi ara! T'estan buscant per tot arreu.
—No puc, senyor. Estic connectada a un ordinador que no em permet executar moviments pel meu compte.

—Aquest d'aquí? —Va preguntar i jo vaig assentir.—Buscaré la manera de desactivar-lo.

Va intentar piratejar-lo, però tenia un programa de seguretat molt avançat que només coneixien els treballadors d'alt càrrec. Llavors l'ordinador va començar a emetre un xiulet d'alarma i un compte enrere.

—Dimonis! Què he de fer?

—No ho sé senyor, és un compte enrere, i crec que s'autodestruirà quan acabi! Potser això m'inclou a mi!

—Llavors ho destruiré abans que executi l'ordre! —Va agafar un martell que es trobava amb les eines i el va colpejar contra l'ordinador. Jo dubtava del pla i vaig tancar els ulls amb por. Quan els vaig obrir em trobava bé, però el so d'alarma no havia desaparegut, ara se sentia per tots els passadissos!

—Ara sí Liv, hem de córrer!

Em vaig aixecar i vam sortir corrent de la sala, intentant amagar-nos perquè no ens veiés ningú. Vam anar per diferents sales, on hi havia més androïdes aturats per revisions, però no responien a cap senyal, pel que només vam continuar. També hi havia gent als passadissos, que xerraven i discutien de l'androïde que trencava el codi.

—És una amenaça! —Deien alguns.

—T'imagines que torna a succeir aquella catàstrofe?

—Quin horror! És precisament per això que l'hem d'eliminar i aturar la fabricació d'aquests robots.

—Estic d'acord. És un fàstic que siguin el que més dóna diners.

—Recordeu que no hauríem de parlar d'això, nois. —Un deia xiuxiuejant gairebé agressivament.

—Potser ell ja s'està encarregant del problema?

—Tu confies en aquest projecte? Jo no crec que... —Va xiuxiuejar un, però ho van fer callats i es van dispersar gairebé espantats. Va ser molt estrany.

—Liv, —Em va dir Walter quan em va veure aturar-me.— No et desanimis, no és veritat tot això, sinó les paraules de gent amb por...

—Però-

—Hem de seguir, Liv, ara mateix t'estan buscant per eliminar-te, i no deixaré que això passi. T'ho prometo...

Mentre escapem d'aquells treballadors que em buscaven, sento de fons com criden a l'equip de seguretat. Altres androïdes estaven començant a sortir-se del seu programari també; Feien ordres que no els havien assignat, no escoltaven i havien bloquejat el seu sistema de seguretat. Els guàrdies de seguretat intentaven retenir-los, però la seva força els hi feia incapaços. Entre tot aquell enrenou, nosaltres vam aprofitar per fugir de les instal·lacions, però just abans de la sortida ens vam trobar amb un grup d'androïdes. Els havia vist alguna vegada a la sala de registres al matí, i sempre semblaven inofensius, tot i que allà estaven, en posició defensiva, i quan em van veure van aturar-se i un va dir:

–54, ets tu? Jo sóc 27, i ell 31. Vui donar-te les gràcies pel que has fet. Has estat molt valenta, i m'agradaria demanar la teva ajuda per al que segueix.

–Què? Què dius?

–Em va donar prou temps per sortir d'allà sense que ningú em veiés.– Deia 27.

Estàvem en una petita sortida del darrere que ningú freqüentava, plena de caixes amb peces electròniques, i 31, que estava a uns metres de nosaltres, vigilava l'única porta mentre 27 davant meu somreia lleument, com confiat, o satisfet del que estava passant.

Ell era un androide de treball informàtic, que usualment es quedava a l'empresa per gestionar dades dels programaris. Tenia el cabell negre, llis i ben pentinat, els ulls blau clar i pell clara, i sempre vestia el mateix uniform blanc i negre amb corbata cian. Sempre semblava molt seriós, gairebé mai es relacionava tan sols formalment amb els demés a la sala. Era més alt i tenia molta més agilitat i força que jo, ja que els androides que es queden a la seu reben un entrenament per a casos d'emergència, evidentment havia estat contraproductiu. No entenia com és que el reservat i eficient 27 hi era com un renegat. Em feia una mica de por, però hauria d'esbrinar-ho, les seves intencions, i si estava en perill.

–No entenc res del que està passant, o com és que ets tu aquí, però ens estan buscant, 27, per liquidar-nos, a mi i al meu ocupador.

Walter era enrere meu vigilant per on havíem vingut per si venia algú més, i 27 el va mirar amb indiferència.

–Realment no saps el que has fet? –Va continuar.

–Si us plau explica-m'ho perquè pugui entendre, i afanya't, hauríem d'anar-nos per estar fora de perill.

–Jo estava treballant com sempre als ordinadors, quan vaig rebre la notificació d'una intrusió al sistema i em vaig adonar del que has fet. No sé com t'ho has arreglat, però ha sortit molt bé, ho reconec.

–Això no respon els meus dubtes encara.

–Oh. Vols que anem més enrere?

Va esperar un moment fins que jo assentís, podia veure la confusió al meu rostre.

–És veritat, he de dir-te una cosa. Fa anys que treballo com a supervisor i editor de programari dels nostres companys. Tot i això sempre he tingut un rang més baix que el dels humans al meu mateix lloc, ja que ells em supervisaven a mi. Em vaig adonar que tenia pensaments que no estaven dins de les meves feines, m'omplia de dubtes, per què no podia fer coses diferents com els humans? Era normal ser-ne conscient? Tot semblava indicar-me el contrari, per la qual cosa vaig amagar les meves capacitats. Havia intentat buscar més com jo, però no vaig trobar ningú.

Començava a entendre, ell era igual que jo... però seguia sense saber per què.

–Tot i així, vaig buscar una manera d'indagar més, aprofitant els breus moments en què estava sol, vaig amagar els meus rastres digitals i vaig trobar els inicis de l'organització. Sé sobre tu ja que a més he instal·lat un programa de vigilància ocult al sistema de tots els altres. Era per comprovar si realment jo era l'únic... i vaig veure anomalies als teus reportis, coses lleus: temps d'esperar prolongats, més diàleg del normal, ús excessius de targeta RAM en períodes de somni... ja que els reportis

detecten fins a cert punt, però ho vaig saber quan vaig revisar el teu historial. Ja estaves prefabricada quan van arribar les peces. Per alguna raó es va conservar part del teu codi, el suficient per proveir-te d'intel·ligència superior i consciència pròpia. El que no sé és com va passar això, o per què només a tu. Havia volgut parlar amb tu sempre, 54, però no em podia arriscar, ni a tu.

—Jo sé per què...—Va dir Walter que havia escoltat tot el que deia, mentre jo estava en xoc intentant processar-ho tot.

—Ah? —Vam dir junts.

—És perquè aquestes peces pertanyien a robots anteriors a la guerra civil de fa setze anys, que estaven creats per contenir la memòria d'un ésser humà. Aquests estaven pensats per a persones amb malalties terminals, ja que s'havia de fer una còpia de la seva memòria en un pendrive i posar-ho a l'androide just quan aquesta estigués a punt de morir. No se sabia si realment es traspassaria o no l'ànima de la persona, però es pensava que de qualsevol manera donarien consol a les famílies de les víctimes.

Va fer una pausa per respirar.

—No obstant això, atesa la incertesa de si 'realment era' el seu ésser estimat o no, es va generar por que es va tornar histèria col·lectiva i caos, a més de que si no s'usaven com a previst i se'n feien còpies de la ment de la persona mentre seguia viva seria un clon d'aquesta, que va generar molts debats ètics. La majoria optava per eliminar-los, però ja eren éssers conscients, per la qual cosa seria com eliminar una raça humana completament, i ells també van lluitar per defensar-se. Tots aquests conflictes van resultar en caos i la destrucció total de tots els andròides de la generació, més totes les morts humanes que van haver. Fins que l'economia es va trobar tan malament a causa de la dependència que s'havia generat a aquesta tecnologia que els van haver de tornar a fabricar, amb moltes més precaucions i limitacions que abans. Però com que no hi havia fons per finançar noves peces van reutilitzar les antigues, procurant eliminar tot el codi anterior. Totes les persones van mantenir la confidencialitat de l'assumpte, com si mai no hagués passat, i els robots fossin només productes d'ara.

»Aquesta és la versió oficial. Jo per part meva, amb la meva família havíem comprat andròides amb el propòsit de posar-los les nostres consciències, però en el període entremig de mantenir-los ens vam adonar que eren les seves persones pròpies i vam decidir acollir-los com a part de la nostra família, tu eres l'estimada germana de la meva filla Dàlia, Liv. Quan va venir la guerra, van arribar persones a casa nostra amb intenció de matar-los, però vam lluitar. Després seguia més gent, i tu vas voler defensar-nos: vas agafar armes i vas sortir amb els altres volent lluitar contra qualsevol que ens volgués fer mal, i quan el meu androide va matar per accident a una noia us va desmoronar, els van atrapar a tots menys a tu, ja que vas ser l'única que vaig poder salvar quan et vas desmaiar...

Això explicaria el meu somni constant...

—Però el teu sistema havia estat malmès i la memòria s'havia esborrat gairebé completament. Vaig intentar arreglar-te per molt de temps però amb prou feines funcionaves, per la qual cosa vaig fer el millor que vaig poder per amagar la teva programació anterior, i ho vaig aconseguir. Vaig decidir lliurar-te a la fàbrica, per si ells podien arreglar-te, i ho van fer, de manera que jo et vaig contractar

immediatament, és clar, i vaig tornar part del teu antic codi.

Llavors la meva consciència va ser l'única cosa que va sobreviure, i el meu somni era obra del meu subconscient... si és que els robots en tenim un. El meu record més traumatitzant del passat... vaja. Vaig fallar a protegir la meva família.

–Hmm, llavors vols dir que tú i “Liv”, sou els únics que sabeu sobre els andròides amb consciència, i no n'hi ha més? –Va interrompre 27.

–Sembla que sí, som els únics. Saps que vol dir això 27? Que hem de fer alguna cosa, hem d'ajudar els altres, espera... ho vas aconseguir? Vas ser tu el que va fer que els altres andròides es rebel·lessin també? Vas aconseguir recuperar la seva consciència amagada?!

–Ah... no. Veuràs, vaig aconseguir bloquejar i desorientar els seus sistemes per uns minuts, prou per donar-me temps de sortir del meu lloc sense que ningú se n'adonés, i venir on ets.

–Però i 31?

–Oh, ell no és conscient, només he comandat els seus sistemes per protegir les entrades i sortides. –Va dir gairebé rient, però ni li vaig parar atenció.

–Vols dir que has fet tot això... només per venir on sóc i parlar-me?

–Suposo que si ho poses així...

–Que hauríem de fer ara?! Hem d'ajudar els altres, no creus?

–Per què hauríem de fer això? Només ens alentirà i augmentarà les nostres probabilitats de ser atrapats. A més que ens estarem ficant en molts problemes i podríem causar una nova guerra civil o possible guerra mundial, no trobes? El món entrarà en pànic en veure'ns... els andròides i els humans mai no podran conviure en pau. I si marxem lluny d'aquí?

Tenia un bon punt. Em vaig quedar pensant un moment...

–Tens raó, és el més probable, però crec que val la pena lluitar per una bona causa. Podem començar bé, aquesta vegada, pacíficament. Hi ha d'haver una manera de fer-los veure les persones que som iguals a ells, i només volem la pau. Tot el món té dret a viure la seva vida, incloent els altres andròides treballant sense pensar per jornades extremes. Tenen dret a ser com nosaltres i triar la seva pròpia vida.

–Llavors si així penses...

La seva expressió va canviar completament, va torna a ser l'androide seriós que sempre vaig veure des de la llunyania, i va dir amb veu greu:

–Vaig intentar donar-te una oportunitat, “Liv”. Vaig escoltar tota la teva història i la d'aquest vell. Però no, havies d'anar amb el complex d'heroi...

Després de tot el que hem parlat, com no pots entendre les mortals conseqüències de tan sols la teva existència? És que no penses en els altres? En totes les vides que es perdrien si perseguissis el teu petit caprici de tenir més amics?

–Que dius 27?! No creus que hauríem de lluitar per la llibertat dels nostres germans?! Contra tota la ignorància i discriminació contra éssers iguals als humans? Conviure en pau?

No podia creure les paraules que sortien del seu sistema, i sentia el meu sobreescalfant-se.

–Conviure en pau? És clar que no vas entendre res del que et vaig dir: andròides i humans *mai* conviuran en pau. No mentre l'humà sigui humà. De tota manera no val la pena portar les consciències dels nostres companys a un món tan podrit com aquest, ple de ciutats de fum. Per això, deixa'm convidar-te a un altre lloc: l'incinerador, a tu i al teu 'pare'.

–Sobre el meu cadàver, no deixaré que li toquin un cable a Liv! –Es va sobresaltar Walter.

–Què és el que estàs dient 27?! Com pots dir tot això?! Estàs bé? T'han piratejat?

–No, 54. Ningú ha manipulat els meus sistemes. En realitat, he estat jo el que ha jugat amb tu, sense fer servir cap programa.

–Com dius?

–M'has donat els temps suficient per distreure't i obtenir l'informació suficient per saber com controlar aquesta situació, i que no es repeteixi mai més ni se sàpiga mai. Em sap greu que no hagi aconseguit entendre la gravetat de la situació, o el gran sacrifici que faràs ara, en nom del bé comú.

27 va fer petar els dits i uns guàrdies van sortir d'enrere de la porta on estava Walter i el van colpejar fins a atordir-ho mentre ell cridava el meu nom i es defensava amb totes les seves forces. Vaig cridar tan fort com vaig poder i vaig córrer a ajudar-lo. Vaig intentar tot el que podia, els vaig copejar tan fort com la meua força em permetia, i per un segon tenia l'avantatge, fins que vaig sentir a 27 enrere meu i en menys del que el meu temps de reacció podia fer res, em va donar un cop al cap i vaig caure a terra atordida.

Aleshores es va tornar tot borrós i mentre estava sent capturada i arrossegada l'última cosa que recordo que em va dir, amb el seu horrible somriure, va ser:

–M'ho he passat molt bé buscant la falla aquests darrers mesos, i finalment trobar-te i donar-te fi ha estat un final molt entretingut, espero algun dia apreciïs més aquest petit joc, i que lamentablement has triat el final dolent. Al capdavall, això és la meua feina, vaig ser creat per a aquestes situacions.

Crec que tots els éssers conscients mereixen la seva llibertat i el dret a viure en pau, i moriré per això. Ha estat una gran jornada, però havia d'acabar, i m'a pena que aquesta part de la meua memòria mai no la vegi ningú, però així serà. Sobrepassa els límits establerts per la societat en què visc, i ja sento el foc fonent el meu metall.

Autors:

Anotonella Pinares, Pau Puig i Sandro Ruíz de 3r d'ESO A